

Kiss Tamás versei

Rekviem három kuzinomért

Három domb az árnyas fák alatt,
három szűz a három domb alatt,
karolva lenn, sötétben fénylik a
három leány a három domb alatt
vár az Úrban a megígértetett
kürtszóra a három domba alatt.

Virágélet volt a tietek
egy kertben, hol a fák tiértetek
gyümölcsöztek, ti virágoztatok,
fölöttetek kék éggel, boldogan:
Emília, Róza és Mária,
tudtam én – ha alászállotok
boldoggá fogad titeket az Úr.
Miattam is, kit csitítgattatok,
simogattátok – érdemtelenül
kócos és vad kölyökfejemet,
mikor a szép udvarház falához
rugdaltam piros lány-lapdátokat.

Álomban éltetek ti kedvesek,
álomregényeket olvastatok,
az Új Időket, Magyar Lányokat,
hisz akkoriban a módi ez vala.
De jaj, hogy ide leköltöztetek,
három kuzinom három domb alá,
utódtalan a három domb alá,
a nagy udvart felverte a gyom,
darvadozik a vén kúria,
mert üres és magában roskadoz,
kong belőle, hisz már lelke sincs,
hiányzik a ti őrző lelketek.

A mély pincébe szivárog a víz,
az árkádról hull a vakolat,
s hová lett a szép fehér falakról
a sok virág a függő cserepekben,
dézében a zöldelő leander,
a gangról a fehér pihenőpad.
Emeljetek meg emlékeitekkel,
ahogy karöltve reám fényletek
e nyughelyen, a három domb alatt.

Szabó Magda csengőjére

Csengőt kaptam tőled:
„majd ha nem megy az írás”
mondta – „csendítsd meg,
biztosan elfog a láz”.

Nem hittem a varázásban,
végül is igazad lett:
mostan is azt rázom,
s íme, kész van a vers.

Búcsúzkodó

Nem férek én már e világban,
kiválok innét, elmegyek;
gyaloglás volt mindig a vágyam,
ma is az, – bottal – öregen.
De százszor jaj már a gyaloglónak,
menne, de nincs számára hely,
lábnyi embernek, talpnyi lónak:
járdáját csorda zárja el.
Gépek pöfögik orrba, szájba
a fenol dögletes szagát,
elfordul a lélek is fájva,
szégyelli emberként magát.

Ég veled vad töf-töf világ.

Időmély felett

Túl nyolcvanon... Remegés fog el,
ha csak levél jön, sarkán gyászszalaggal
vagy újságunkban, fekete keretben
nevek sorjáznak naponként, özönnel;

embertársak végső útra kelnek
váratlan vagy sok szenvedés után.
Úgy érzem, ezt túlélni gyalázat
és szédülök az időmély felett.

Hová reked végre is az ember,
ha nincsen többé hágcsó lefelé,
egy kötél lóg tán, vége ismeretlen,

feneketlen szakadékba ér.
szédülsz ugye? Nézz hát fölfelé,
fogódd meg a domború egen.